

talt dette Punkt og skal kun tilføje nogle enkelte Bemærkninger. Det er ikke rigtigt, naar Mindretallet med Hensyn til Kommissarius' administrative Myndighed i Betænkningen taler om, at Lovforslaget tilsigter „straks at foretage en gennemgribende Ændring af Styrelsen“. Ifølge § 2, saaledes som denne Paragraf er formet af Flertallet netop for at undgaa Misforstaaelse, men i øvrigt i nøje Overensstemmelse med Regeringens Opfattelse af Paragraffen, vil Kommissarius' administrative Myndighed i Grønland bestaa deri, at han som Regeringens befuldmægtigede Repræsentant efter Forhandling med de paagældende Tjenestemænd kan træffe Afgørelse i de paagældende Sager, for saa vidt en snarlig Afgørelse af Hensyn til de foreliggende Forhold skønnes at være af særlig Betydning, og hans Afgørelse vil snarest være at forelægge den vedkommende Minister til Godkendelse. Dette er noget helt andet end det, Mindretallet taler om i sin Betænkning.

De Herrer ere endvidere meget ængstelige for, at Kommissarius ved Udøvelsen af sin Myndighed skal fremkalde større Misfornøjelse hos Embedsmændene i Grønland og foranledige, at Embedsmændene faa Følelsen af at være Genstand for en krænkende Tilsidesættelse, der kan virke svækkende paa deres Autoritet. Dette siges i Betænkningen dels af hele Mindretallet, dels af den radikale Gruppe indenfor Mindretallet. En saadan Tankegang tyder paa stor Forsigtighed, og det er jo nok en Dyd, men man kan ogsaa faa for meget deraf. Foruden at være forsigtig og konservativ tyder Tankegangen ogsaa paa en stærk Tilbøjelighed til at vogte paa Embedsmændenes Myndighed; den synes mig dertor at tyde noget paa Bureautratisme. Man er ængstelig for at røre ved den vistnok alt for udviklede bureaukratiske Forretningsgang og forsøge en simplere og hurtigere Forretningsgang. Men dette finder jeg ganske urigtigt; det gælder netop om at forsøge paa at faa Sagerne til at gaa paa en lettere og simplere Maade.

De Herrer forudsætte som givet, at der senest i Samlingen 1914—15 vil være at fremsætte Regeringsforslag for Rigsdagen angaaende Grønlands Styre. Den højtærede Indenrigsminister har omtalt dette Punkt, og jeg maa ganske slutte mig til hans Bemærkninger derom. Jeg synes, at det er noget, som man ikke paa nogen Maade kan forudsætte som aldeles

givet. Hvis man til sin Tid mener, at det er nødvendigt at fremsætte saadanne Forslag, kunne de jo fremsættes af den Regering, der da maatte være i Spidsen for Landet, og de kunne jo ogsaa fremsættes ved privat Initiativ.

De Herrer ville paa Forhaand fastslaa, hvilket Tidsrum Kommissarius skal opholde sig i Grønland. Overhovedet synes det at være de ærede Herrer magtpaaliggende i Loven at fastsætte nærmere Fordringer til ham. Bortset fra, at man hermed kan komme til at gøre Sagen saa vanskelig, at det ikke vil være muligt at faa nogen dertil egnet Mand til at overtage det her omhandlede Hverv, maa det formentlig være rigtigere at overlade til Regeringen at tage Bestemmelse angaaende de nærmere Enkeltheder. Vi kunne jo ikke paa Forhaand nærmere bestemme, hvorledes Arbejdet bør foregaa, hvorledes det bør fordeles paa de fire Aar, der ere beregnede til Kommissarius' Virksomhed. Regeringen har fremsat sine Tanker herom, sine rent foreløbige Bemærkninger, men den kan ikke, mener jeg, lade sig binde ved Bestemmelser i selve Loven.

En Gruppe indenfor Mindretallet fremsætter under Nr. 2 Ændringsforslag om, at Kommissarius maa være en med det grønlandske Sprog og de grønlandske Forhold fortrolig Mand. Dette er selvfølgelig et godt Ønske, men det er ikke let at opfylde, og selv om Kommissarius ikke skulde opfylde disse Betingelser, vil han formentlig dog kunne gøre sin Nytte. Hvad angaar Fordringen med Hensyn til Sproget, vil jeg tillade mig at henvise til et Foredrag, som forhenværende Læge i Grønland, Krabbe, har holdt her i Byen i Vinter. Det er en Mand, hvis Meninger jeg lægger megen Vægt paa, og hvis Udtalelser vistnok ogsaa ærede Medlemmer af Mindretallet lægge Vægt paa. Foredraget er udkommet i Trykken, og der findes Side 24 og 25 nogle her hørende Udtalelser. Læge Krabbe siger, at mange Danske, som komme til Grønland, ikke lære Sproget trods ihærdige Anstrengelser, da det er ret vanskeligt at lære, og da Anlægene hos Folk ere højst forskellige. Skønt Præsterne have et tvungent Kursus i Grønlandsk, kunne de, inden de gaa op til Landet, som Regel ikke meget deraf, og han angiver, at mange af dem komme kun maadeligt efter det. Dr. Krabbe anfører en ret interessant Udtalelse, som han vel ikke vil gøre til sin, men som han dog synes at tillægge en vis Betydning; han siger nemlig, at af-